

Love, som ere nødvendige for at faa Retsreformen gennemført. Han behøver for saa vidt ikke at gøre andet end at sige: jeg vil ikke. Meget, meget værre og meget vanskeligere er Stillingen for Ministeriet med Hensyn til Forsvarslovene. Det forholder sig jo ingenlunde saaledes, at Ministeriet straks erklærede: Det er vor Op-gave, paa den sætte vi alting ind. Tværtimod, Ministeriet søgte paa bedste Maade at skjule sine Hensigter. I den første og vigtigste Skrivelse i denne Henseende, som foreligger, nemlig Skrivelsen til Folketingets Finansudvalg fra Krigsministeriet af 1. December 1909, blev der skrevet, at man under Hensyn til den for Tiden foreliggende vanskelige finansielle Situation havde ladet undersøge, i hvilken Udstrækning det var muligt at foretage Indskrænkninger i de paa Krigsministeriets ekstraordinære Budget for det kommende Finansaar i Henhold til Lovene — som citeres der — søgte Bevillinger paa til-sammen 9,640,000 Kr., uden at man der-ved kommer udenfor de ved Lovene givne Forudsætninger. Og man fortsætter i Skri-velsen med de Ord: „Efter Omstændig-hederne vil det dog være forsvarligt at gen-nemføre Arbejderne i en noget længere Periode, nemlig i Løbet af indeværende og de 5 følgende Finansaar“, altsaa saaledes, at man udsatte Arbejdernes Udførelse i nogen Tid. Saaledes maatte denne Skri-velse jo læses, og saaledes er den bleven baade læst og forstaaet. Det er en given Sag, at vi kun opfattede det som en Ud-sættelse indtil videre, og en Udsættelse mente man i Folketinget at kunne gaa ind paa. Man vilde ikke modsætte sig dette, og Folketinget sluttede sig altsaa dertil, at man gik ind paa den Udsættelse, som her var bragt i Forslag.

Det var Ministeriets Stilling paa den Tid, og saaledes stod Sagen altsaa ved anden Behandling. I god Tro til, at det var Meningen, at der blot var Tale om en Ud-sættelse, uden at der lød noget til For-klaring af, at det var en ganske stor Mis-forstaaelse fra Folketingets Side, gik man ind derpaa. Det hed sig jo endogsaa den Gang fra den højtærede Forsvarsministers Side, at man skulde pleje og udvikle Forsva-ret, hvad det nu var, og man gik altsaa i god Tro ind derpaa. Først ved tredie Behand-ling kom det frem, nu ved den nylig afsluttede tredie Behandling toned Ministeriet Flag med Hensyn til denne Sag. Og hvad stod der skrevet paa dette Flag? Der stod: Nu skulle I have Tak, lille Børn, for eders gode Villie til at imødekomme os, men nu

ville vi sige eder, at saa ere vi for Resten færdige, for nu agte vi slet ikke at gøre andet end at forhindre, at der sker videre til Forsvarets Fremme. Det, I have op-fattet som en Udsættelse, var for os kun en Begyndelse til, en Forberedelse af, at vi overhovedet ikke ville gøre noget der-ved. Det var det Resultat, hvortil man kom, og som naturligvis som et højst ejen-dommeligt Trick vakte den største For-bavselse ikke blot i Folketinget, men, jeg kan vel sige, rundt omkring, hvor man er-farede, at dette Trick var anvendt. Naar der spørges videre: Hvorledes vil man bære sig ad dermed, hvorledes faar man bestaaende Love tilsidesatte, hvorledes bærer man sig ad med at undlade at gennem-føre dem, naar vi naa Oktober og se det Finanslovsforslag, paa hvilket der er opført Bevillinger i den Retning, saa svares der: Det kunne I faa at se til den Tid, hvis I leve saa længe, vi aabenbare ikke vor Plan. Den ærede Konseilspræsident er jo en Mand, som kender sin Talleyrand, han ved meget godt, hvad man har Tungen til, han ved meget godt, at det kan være heldigt, især naar man ikke kan give en rigtig og tilfredsstillende og god Forklaring, at tie stille og lade, som om man er meget dybsindig og meget vis. Saa kan man altid bag efter, naar Handlingen foreligger, bedømme, om det var Visdom eller det modsatte. For os spiller det i dette Øjeblik ikke nogen Rolle, hvad der skal ske i Fremtiden, thi det maa jo dog, tænker jeg, Regeringen være ganske paa det rene med, at hvis den nogle Gange har ladet falde Udtalelser, som man synes at have hørt, om, at naar den fik et andet Folketing og fik Flertal i Folketinget ved det Valg, som forestaar i en nærmere eller fjernere Fremtid, skulde vi blot se, saa vil jeg dertil kun sige: Mon det ikke var heldigt, at Ministeriet ikke glemte, at vi ogsaa have et Landsting? Derfor ind-lader jeg mig ikke nu videre paa hele dette Spørgsmaal. Ministeriet vilde jo for det første meget snart, saa snart som Valg-forberedelserne begynde, faa at mærke, at Forsvarets Venner ere beredte til at forsvare, hvad de have opnaaet, og rede til at optage Kampen mod det nedbrydende, som Regeringen synes at have for, og der-efter ville de faa at føle, at Landstinget i alt Fald ikke vil opgive sin Stilling og ikke vil frafalde, hvad der er vedtaget for saa kort Tid siden.

Naar jeg ellers kaster et Blik paa Fi-nansloven, tør jeg maaske sige, at den maaske mest overrasker mig ved sin In-